

til at tage i Skoven om Sommeren, og sjøndt dette er et ret vigtigt Formaal — jeg skal indrømme det — er det dog ikke noget Formaal, der i strengere Betydning kan kaldes et Statsformaal, hvorimod Banen til Helsingør er af en saadan Vigtighed, at man med Rette kan kalde Anlægget deraf et Statsformaal. Spørgsmaalet bliver derfor, som sagt, om det vil være rigtigt at tilslæde Anlægget af den første Deel uden i uopløselig Forbindelse med den sidste Deel, da man, saafremt dette ikke skeer, kommer til at berøve den sidste Deel af Banen den Støtte, den upaatvielelig vil kunne have i den første Deel — og det er betænkeligt. Hvad der har bevæget den ærede Minister til noget at sætte sig ud over denne Betænkelse, er den Fordeel, der vilde kunne tilflyde det Kjøbenhavn=Korsørste Jernbaneselskab ved Banen fra Kjøbenhavn til Klampenborg og derved indirecte Staten med Hensyn til Rentegarantien. Ved at overlade det nysnævnte Jernbaneselskab Anlægget af Banen til Helsingør, vil aabenbart Anlægget og Driften blive i høi Grad lettet ved Forbindelsen med den Kjøbenhavn=Korsørste Bane, navnlig vilde deraf flyde de Fordele i Henseende til Materielliet, som nys ere berørte af den ærede Minister og andre. Jeg troer saaledes, at der er Noget, der taler for at overlade det Kjøbenhavn=Korsørste Jernbaneselskab Anlægget; men paa den anden Side bliver det et Spørgsmaal, om det vil være nødvendigt at give Concession til Banen til Klampenborg uden i uopløselig Forbindelse med Forlængelsen til Helsingør. Det er bestandig det, vi maae komme tilbage til, og jeg udtaler det da som min Overbeviisning, at man ikke bør berøve det sidste Stykke af Banen den Støtte, som det upaatvieleligt vil kunne have i det første, der vil betale sig bedst. Jeg finder derfor, at det første Alternativ, som er indeholdt i § 4, er af en saadan Vækkelse, at man, i ethvert Fald med nogen Modification, kan gaae ind derpaa, hvorimod det andet opvækker hos mig den største Betænkelse. Regjeringen kan nemlig efter det andet Alternativ give Concession til et særskilt Selskab til Anlægget af Jernbanen; herved vil jo enhver Fordeel for det Kjøbenhavn=Korsørste Selskab ophøre, og de Tilflyndelser, der kunde være tilstede hos Re-

gjeringen til at ønske at lade en Fordeel tilflyde det Kjøbenhavn=Korsørste Selskab, falde aldeles bort; men ikke desto mindre ere dog de Betingelser, der ere knyttede til Concessionen, i det sidste Tilfælde aabenbart gunstigere end i det første, og dette forekommer mig at være en beshynderlig Modsigelse. Dersom det Kjøbenhavn=Korsørste Selskab selv anlægger Banen, maa det, hvis det ikke inden 5 Aars Forløb kan fortsætte den til Helsingør, underkaste sig den Betingelse, at Regjeringen overtager Banen for hvad den har kostet at anlægge; men stiftes der et eget Actieselskab, som Regjeringen ikke har nogen Fordeel af at begunstige, da skal Staten, dersom den overtager Banen, betale det 25 dobbelte Beløb af Gjennemsnittet af Banens Nettoindtægt i de sidste 5 Aar. Dersom nu altsaa den Forudsætning er rigtig, hvorfra haade den ærede Minister og jeg ere gaaede ud, at den første Deel af Banen vil betale sig godt, og man stiller det særegne Selskab i Udsigt at faae det 25 dobbelte Beløb af Nettoindtægten, saa betaler man Selskabet den hele virkelige Værdi af Banen, og hvorfor skulde saa dette Selskab underkaste sig de tvivlsomme Chancer, der kunne være, med Hensyn til Forlængelsen til Helsingør? Jeg seer det ikke. Jeg maa altsaa ansee det sidste Alternativ for at være uheldigt, at være en ligefrem Opgivelse af den Støtte, som Forlængelsen til Helsingør vilde kunne have i Anlægget, af det første Stykke, — og dette er et Punkt, som jeg særdeles maa henlede det Udvalgs Opmærksomhed paa, som upaatvielelig vil blive nedfat.

Alee: Jeg skal tillade mig at bringe i det ærede Things Erindring, at denne helsingørste Jernbane har haft en meget uheldig Stjæbne. Jeg troer vistnok, at de fleste ville være overbeviste om, at denne Bane i flere Henseender vil være af stor Vigtighed, ikke alene som et fredeligt Middel til at gjenvinde vort gamle Naboland Skaane, som ved tidligere Tidens Uretfærdighed er frareven os, men ogsaa som et Forbindelsesmiddel med Norge og Sverrig, navnlig med Hensyn til Transiten af Rejsende og Gods — som et Middel til at skaffe saavel Kjøbenhavn som Helsingør et